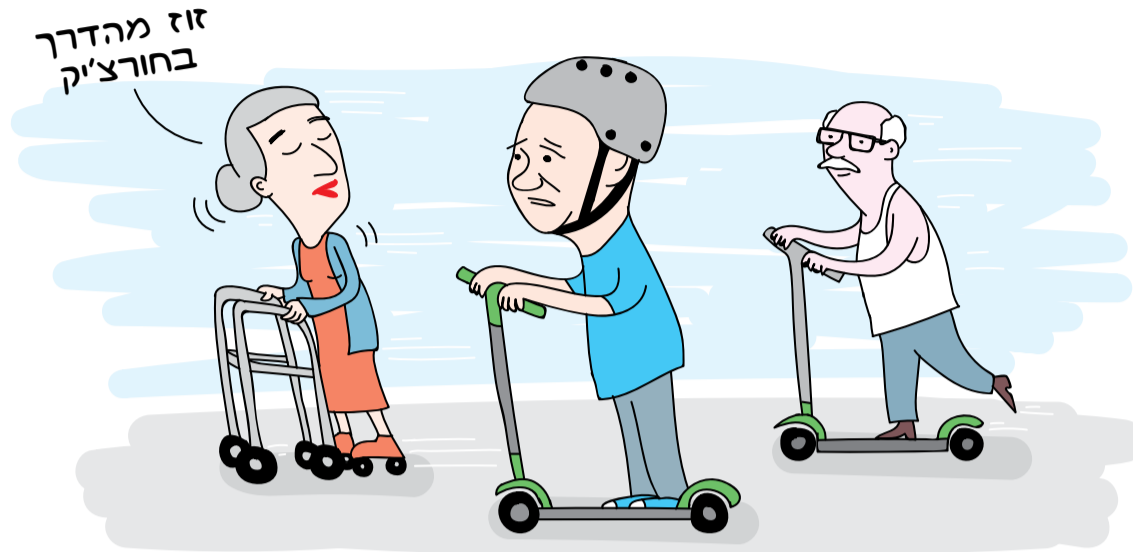

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

אם לסבא היו גלגלים

מכת הקורקינטים על המדרכות לימדה אותנו שהגבול בין מגניב לפתטי דק כמו סקטבורד

לצוץ בדיוק מהצד שאליו לא הסתכלת. אם כי ברגע שתצא מהאוטו ותעלה על קטנוע, תביט על נהגי המכוניות כעל יוצרי פקקים סדרתיים ורוצחים פוטנציאליים, שכל מטרתם היא להפוך אותך לשניצל באמצע הכביש. כשאתה הולך ברגל, רוכבי הקורקינטים והאופניים החשמליים שנוסעים לידך על המדרכה הם פושעי מל"חמה שצריכים לעוף מייד מהמדרכה לכביש, ואתה מוכן להוריד להם את הראש. אבל ברגע שעלית על קורקינט והולך רגל מעז לסטות קצת מהדרך, אתה מייד צועק על הצב האנושי הזה "אתה לא רואה שזה שביל לאופניים???"

שבוע אחרי הלילה הלבן שוב מצאתי את עצמי בלילה בלב בירת הקורקינטים של גוש דן, והפעם לא החמצתי את ההזדמנות. עלייתי על המכשיר כמו קורקינטאי מנוסה ונסעתי משכונת מונטיפיורי לכיוון שוק לוינסקי, כשאני מגלה זווית חדשה לעיר שאני מכיר 40 שנה. לא בטוח שהכלי מיועד לבני 60, כי פה ושם, במעבר בין הכביש למדרכה, הפרצוף שלי כמעט פגש את המדרכה (אירוע שאני לא בטוח שהמדרכה היתה יוצאת ממנו בחיים). אחרי נסיעה של חצי שעה בעמידה, הגוף שלי רעד ממאמץ וסבלתי מהתכווצויות שרירים כאילו הרגע סיימתי את מרתון טבריה.

השימוש בקורקינט הוא קול ומדליק, אבל צריך לזכור כמה כללים, כי הגבול בין מגניב לפתטי יכול להיות דק כמו סקטבורד.

- לצאת מבית הספר ולהרכיב את החברה בת ה-16 שלך כדי לאכול גלידה על הטיילת – זה קול. לצאת מדיר מוגן עם האלמנה בת ה-70 ולעלות על קורקינט בדרך להצגה בשלישי בשלייקס – בעייתי.

- לנסוע לפגישת עבודה בתוך העיר בכל גיל זה קול. לאסוף כגרוש בן 40 את הדייט שלך בפעם הראשונה עם קורקינט – בעייתי.

- לנסוע מתל אביב לעבודה שלך בחברת ההייטק בקריית עתידים עם קורקינט – קול. לנסוע בכל בוקר מאשדוד לתל אביב בכביש בין-עירוני – בעייתי.

- אב צעיר מרכיב ילד לחוג – סביר. סבא שמגיע לאסוף את הנכדה מהגן עם קוקו – בעייתי.

ככל מקרה, בעקבות הנסיעה המהנה אך המכאיבה שלי, חשבתי שמן הראוי להתאים את הקורקינט גם לבני גילי. להוסיף לו חידושים כמו כיסא, מגן שמש, מזגן, זכוכית קדמית, ושני גלגלים נוספים לשיפור שיווי המשקל. בקי-צור, להפוך אותו לקלנועית. ●

yairn@israelhyom.co.il

לתכונה הישראלית של "השתמש וזרוק". הישראלים משר-כנעים שאם שכרו את שירותיו של הרכב הדו-גלגלי, זכור-תם להשליך אותו בסיום הנסיעה, וייתכן שמבחינתם, זה החלק הכי כיפי של העניין. אם אין חוק ברור, מותר להם להשאיר את הקורקינט זרוק על המדרכה, בדיוק כמו שא-פשר לא לנקות אחרי הכלב שלך או להשתין בלי להרים את הקרש בשירותים ציבוריים.

הרשויות, מצידן, לא הספיקו להיערך לפטנט החדש ולק-בוע כללים של מותר ואסור, וכך נולד מטרד סביבתי חדש, שלא מזהם את האוויר, אבל בהחלט מזהם את המדרכות. לאור כמויות הקורקינטים שמושלכים מדי יום ברחובות, אני מעריך שלא ירחק היום ויוקם ארגון לשמירה על זכויות הקורקינט ("תנו לקורקינטים לחיות"), שיקרא להפסיק את ההתעללות בדו-גלגליים החפים מפשע ויקרא לציבור לאמץ קורקינטים נטושים.

כבר היום, בדומה לדוג ווקרים ולממחזרי בקבוקים, יש מעין קורקינטווקרים, שתמורת כסף אוספים בלילות קור-קינטים עזובים לביתם, טוענים אותם כל הלילה, ובבוקר מחזירים אותם לרחוב מלאים, רחוצים ומסורקים. אני מניח שהם טוענים אותם מתחת לבית בשקע של חדר המדרגות ועל חשבון ועד הבית, אבל זה כבר סיפור אחר.

הרשויות העירוניות מנסות לעמוד בקצב, אבל אין ספק ששלל כלי הרכב החדשים לא עושים להן חיים קלים. אם עד לא מזמן היה צריך לדאוג לש-בילים לאופניים, היום צריך לשקול גם שבילים נפרדים לאופניים חשמליים, לקורקינ-טים, להובר-בוררים, ואולי כמו

בסין, גם שביל מיוחד לאנשים שמסמסים בהליכה. כמו שהחברה מתפצלת לשבטים, ככה המדרכה מתפצלת לש-בילים, נתיב לכל כלי רכב.

הדרך שבה אנחנו מתנייעים בעיר מגדירה אותנו ומשנה את התודעה שלנו, וברגע שהחלפת כלי רכב, גם הדרך שבה אתה רואה את המציאות צפויה להתהפך. כשאתה הולך ברגל, אתה לא מבין למה צריך את כל המכונות מסביב, שרק מפריעות, צופרות ועושות כל מה שהן יכולות כדי לדרוס הולכי רגל תמימים. דקה אחר כך, מרגע שנכנסת למכונת, הולכי הרגל הופכים למטרד שמפריע לזרימה הטבעית של התנועה עם מעברי החצייה המעצבנים שלהם.

שלא לדבר על הקטנועים, שכל מטרתם בחיים היא

כשהייתי בן 16, הדרך היחידה להיות עצמאי מב-חינה תחבורתית היתה לעשות רישיון על טוסטוס. קניתי טילון משומש של חברת ICM, עם אגזוז רותח ושרשרת, שהיו נתפסים בה מכנסי הפדלפון שלי, והייתי המאושר באדם. אחר כך השתכללתי לווספה 50, למברטה, ובשנות ה-90, לקטנועים יאפניים יותר, נטולי גריו ולכלוך.

נסעתי על הכלים החביבים האלה יותר מ-30 שנים, ואיכשהו נשארתי בחיים. עד שבגיל 50 ומשהו הבנתי שאם אמשך ככה, אגיע יותר מהר לא רק ליעד, אלא גם לבית החולים הקרוב, או למפגש עם מלאך המוות.

הסיבות היו מגוונות. חשתי שאני לא חד כמו פעם, שהראייה לא פיקס, שלא לדבר על הנהגים המטורפים, שאורבים בכל פינה ורק מעוניינים לחסל אותי ולהשאיר אותי מרוח על הכביש כמו שוקולד השחר. וכך, למרות שאין דבר יותר מתאים לנסיעה עירונית מאשר רכב דו-גלגלי, מכרתי את הקטנוע האחרון שלי ונגמלתי מהעניין. גם כשהגיע טרנד האופניים החשמליים, לא נשברתי. ראשית, ההברל בינם לבין קטנוע אינו גדול. שנית, הרעיון שאלך לכל מקום עם סוללה בגודל של כספת ביד, נוסף על הקסדה, לא נראה לי. זה בערך כמו שביציאה מהאוטו הייתי צריך לקחת איתי את ההגה.

ואז הגיעו הקורקינטים. בשנים האחרונות העיר התמלאה בקור-קינטים חשמליים ושיתופיים, שאותם מזמינים דרך אפליקציה בנייה. מורידים את האפליקציה, נרשמים לתשלום, ומאותו רגע, כל קורקינט פנוי בעיר עומד לרשותך במחיר שווה לכל נפש ובלי שתצטרך לעבור אצל הקור-קינט ולסחוב לו את הסוללה.

לפני שבועיים, בסיומו של שידור רדיו, נתקעתי בלילה הלבן באמצע תל אביב, כשהרכב שלי חונה הרחק ממני. ב-1 בלילה, קורקינט נראה לי הדבר הנכון בשבילי. התחלתי לצעוד תוך זיהוי קורקינט קרוב והורדת האפליקציה שלו, רק כדי לקבל הודעה שהוא ריק מסוללה. הורדתי אפלי-קציה נוספת, שהודיעה שהקורקינט המבוקש אינו תקין. אחרי חצי שעה הגעתי לרכב שלי בלי שום קורקינט, אבל עם חמש אפליקציות חדשות בנייה.

הקורקינטים מכוזרים ככל העיר, עומדים בצ-מתים או סתם זרוקים על מדרכות ובשיחים, כאילו שתו יותר מדי אלכוהול בלילה הקודם. הקורקינט החדש מתאים

האפליקציה הראשונה בישרה לי שהקורקינט שביקשתי אינו תקין, והשנייה דיווחה על סוללה ריקה. אחרי חצי שעה נשארתי בלי קורקינט, אבל עם חמש אפליקציות חדשות בנייד